

Curtea Supremă de Justiție
DECIZIE

03 noiembrie 2020

mun. Chișinău

Colegiul penal lărgit al Curții Supreme de Justiție în componența:

Președinte – Timofti Vladimir

Judecători – Țurcan Anatolie, Boico Victor, Mardari Dumitru și Burduh Victor,

judecând, fără citarea părților, recursurile ordinare declarate de către procurorul în Procuratura de circumscriptie Chișinău, Scutelnic Cătălin, de către partea vătămată Dîru Natalia și de către avocatul acesteia, Cazacu Dumitru, prin care se solicită casarea deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 21 mai 2019, în cauza penală în privința lui

Șterbeț Nicolae xxx, născut la xxx, originar și domiciliat în xxx.

Termenul de examinare a cauzei:

Prima instanță: 27.02.2017 - 09.02.2018;

Instanță de apel: 01.03.2018 - 23.05.2018;

14.12.2018 – 21.05.2019;

Instanță de recurs: 27.07.2018 - 13.11.2018;

16.08.2019 – 03.11.2020.

A C O N S T A T A T :

1. Prin sentința Judecătoriei Hîncești, (sediul Central) din 09 februarie 2018, Șterbeț Nicolae a fost achitat de învinuirea în săvârșirea infracțiunii prevăzute de art.335 alin.(1) din Cod penal, pe motiv că fapta nu întrunește elementele infracțiunii.

2. De către organul de urmărire penală, Șterbeț Nicolae a fost pus sub învinuire precum, că în perioada anului 2011, deținând funcția de administrator al SA „Vitis Hîncești” cu sediul în or. Hîncești, str. Chișinăului 27, fiind persoană care gestionează o organizație comercială, folosind situația de serviciu în interes personal, fiind cointeresat în declararea nulă a actului despre accidentul de muncă din 09.09.1988 suferit de angajata Dîru Natalia, depășind intenționat atribuțiile acordate prin lege, a emis ordinul nr.09 din 28 martie 2011 prin care a recunoscut nul actul emis de o autoritate publică, privind cercetarea accidentului de muncă din 09.09.1988, suferit de Dîru Natalia, care a avut loc la 31.01.1984, ca fiind vădit ilegal, prin ce a cauzat daune drepturilor și intereselor ocrotite de lege ale persoanelor fizice.

3. Procurorul a înaintat apel prin care a solicitat casarea sentinței, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei hotărâri potrivit modului stabilit pentru prima instanță, prin care Șterbeț Nicolae să fie recunoscut vinovat în baza art.335

alin.(1) Cod penal și a înceta procesul penal, în legătură cu intervenirea termenului de prescripție de atragere la răspundere penală.

În motivarea apelului, procurorul a invocat că:

- vinovăția lui Șterbeț Nicolae a fost demonstrată atât la faza urmăririi penale, cât și în cadrul cercetării judecătorești prin probele administrate la cauza penală, cărora instanța de fond nu le-a dat apreciere justă;

- ambele ordine cu numerele 05 și 09, au fost emise de inculpat în anul 2011, iar în anul 2011, partea vătămată Dîru Natalia, conform certificatului cu seria EM și nr.449221, emis la 19.01.2009 de CEMV, a fost încadrată în gradul II de invaliditate, cu reducerea vitalității de 65%, ceea ce conform Regulamentului privind modul de cercetare a accidentelor de muncă, aprobat prin HG nr.1361 din 22 decembrie 2005, corespunde unui accident de muncă grav și anume prin această acțiune intenționată (emiterea ordinelor nr.05 și 09), ultimul a comis încălcarea legii, și în consecință i-au fost aduse prejudicii părții vătămate Dîru Natalia, în mărime de 5.800.000 lei;

- este eronată concluzia instanței de fond, precum că procurorul nu a indicat expres norma din statutul societății pe care a depășit-o inculpatul, la emiterea ordinelor în speță, deoarece, depășirea atribuțiilor acordate prin lege, nu se limitează doar la conținutul Statutului Societății, care nici nu se încadrează în noțiunea de Lege și anume în așa mod, instanța a pronunțat o sentință care este contrară legii.

3.1. Partea vătămată, a înaintat apel prin care a solicitat casarea sentinței, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărâri cu condamnarea inculpatului în baza art.335 alin.(1) Cod penal, cu admiterea acțiunii civile privind încasarea de la Șterbeț Nicolae în beneficiul său a sumei de 1 800 000,0 lei ca prejudiciu material și 5 000 000,0 lei ca prejudiciu moral.

În motivarea cererii de apel partea vătămată Dîru Natalia a invocat că:

- în judecată au fost audiați martorii Robu Anatolie și Cociu Vasile, care sunt implicați direct la întocmirea procesului-verbal, care a stat la baza emiterii Ordinului nr.9 din 28.03.2011, fiind direct cointeresați în emiterea acestui ordin, însă partea vătămată a fost contra ca acești martori să fie audiați, fiind complici la nedreptatea care s-a făcut în privința ei. Acești martori au depus declarații ce nu corespund adevărului la toate etapele urmăririi penale și în judecată;

- din dosar lipsesc o parte din acte, deoarece la plângerea depusă la Procuratura Hîncești pe cauza dată lipsește copia procesului-verbal întocmit de Comisia de examinare a accidentului de muncă din 2011 și lipsește răspunsul Inspecției Muncii din 2011 referitor la faptul că au examinat actul accidentului de muncă a părții vătămate Dîru Natalia și că chipurile acest Act a fost întocmit contrar legii, dar de fapt ei nici nu au examinat Actul în cauză și astfel, Actul de constatare a accidentului de muncă este valabil și este înregistrat la CTAS, la CNAS și la S.A. „Vitis Hîncești”, l-a văzut personal de mai multe ori la contabilitatea societății. Acest Act este înregistrat la fosta Judecătorie Economică, acest fapt l-a aflat din materialele dosarului de insolvență a S.A. „Vitis Hîncești”;

- neavând încredere în instanța de judecată și anume, că avocatul inculpatului este rudă cu președintele judecății Macari Mihail, în timpul petrecerii

ședinței judiciare a depus cerere de strămutarea cauzei penale în altă instanță de judecată, însă a fost refuzată în solicitarea sa și cauza a fost recăutată în continuare și a fost emisă sentința de achitare a lui Șterbeț Nicolae;

- inculpatul este vinovat și nu avea dreptul să emită Ordinul nr.9 prin care a fost anulat Actul de constatare a accidentului de muncă, care este un Act Public și să provoace prejudicii materiale și morale. Art.281 Cod de procedură penală indică că numai judecata are dreptul să anuleze vreun act public, dar nu Șterbeț Nicolae, fiind vinovat de aceasta. Partea vătămată Dîru Natalia nu este de acord că în sentința s-a atras atenția mai mult la actul de constatare a accidentului de muncă, de fapt trebuia să se refere la emiterea ilegală a Ordinului nr.9, pentru a fi pus ca temei la baza emiterii sentinței date.

3.2. La 16 mai 2018, partea vătămată Dîru Natalia a depus apel suplimentar, invocând în motivarea acestuia că:

- consideră sentința adoptată cu încălcarea prevederilor legale, deoarece nu a constatat circumstanțele importante pentru determinarea vinovăției persoanei, ci doar a interpretat extensiv prevederile legale, fapt inadmisibil în raporturile penale;

- datorită faptului că prin Ordinul nr.9 a fost anulat actul de constatare a accidentului de muncă, Dîru Natalia a pierdut dosarul de muncă la Curtea de Apel, prin care trebuia să fie încasat în beneficiul său suma de 75 mii euro care au fost ceruți cu anticipație, și care aveau la baza lor actul de constatare a accidentului de operație, care prin Ordinul nr.9 a fost anulat. Însă, și faptul dat instanței de fond nu ia fost îndeajuns, aceasta consideră că nu este urmărire prejudiciabilă în urma faptei prejudiciabile. Fapt vizibil, și demonstrat, deoarece, în cazul în care nu era emis Ordinal nr. 9, Dîru Natalia avea să primească atunci ajutorul medical necesar, și să execute o singură operație, iar la momentul dat, o singură operație nu este de ajuns pentru situația deplorabilă în care este sănătatea sa.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 23 mai 2018, au fost respinse apelurile declarate, ca nefondate, cu menținerea sentinței fără modificări.

4.1. În motivarea soluției sale, instanța de apel a reținut că, instanța de fond a analizat obiectiv cumulul de probe prin prisma art.101 Cod de procedură penală, din punct de vedere al pertinentei, concludenței, veridicității și coroborării și just a adoptat o sentință de achitare în privința inculpatului Șterbeț Nicolae în baza art.335 alin.(1) Cod penal.

Astfel, argumentul invocat de acuzare precum că instanța de judecată a dat apreciere subiectivă probelor prezentate de acuzatorul de stat și la pronunțarea sentinței a dat apreciere veridică declarațiilor inculpatului și a martorilor și a dat apreciere critică declarațiilor părții vătămate Dîru Natalia nu a fost reținut de Colegiul penal, or, de către instanța de fond probele administrate în cauză au fost analizate minuțios și multilateral, sub toate aspectele.

Prin urmare, instanța de apel a invocat că, s-a stabilit cu certitudine faptul că, la 15 iunie 1988 prin Ordinul nr. 84-K emis de Asociația agroindustrială raională din Kotovsc, Șterbeț Nicolae a fost numit în funcția de președinte al întreprinderii Cooperatiste Inter gospodărești pentru achiziționarea și prelucrarea strugurilor din 01 iunie 1988.

Potrivit Extrasului din Registrul de stat al persoanelor juridice nr.102 din

23.02.2010, administratorul SA „Vitis Hîncești” este indicat Șterbeț Nicole.

La 16.02.2011, Nicolae Șterbeț deținând funcția de director general a SA „Vitis Hîncești” a emis Ordinul nr.5 despre formarea comisiei pentru verificarea legalității actului despre accidentul de muncă din 09.09.1988 în privința dnei Dîru Natalia, fostă lucrătoare a sovhozului „Bozieni”, prin care s-a ordonat: de format o comisie în următoarea componență: Robu Tudor, șeful secției de prelucrare președinte; Mititelu Oleg, șeful secției de îmbuteliere - secretar; Pendus Dumitru, inginer electrician/răspunzător al TS - membru; Daud Ștefan, șeful secției vânzări/jurist - membru; Jelic Tamara, specialist serviciul personal. La data de 28.03.2011 a fost întocmit procesul verbal potrivit căruia comisia formată prin ordinul nr.5 din 16.02.2011 a concluzionat, că actul din 09.09.1988, întocmit în privința lui Dîru Natalia a fost întocmit cu derogări de la legislația în vigoare și deci, solicită administrației SA „Vitis Hîncești” de a emite ordin despre anularea actului de muncă în privința lui Dîru Natalia, care a avut loc la 31.01.1984, angajată a sovhozului fabrica „Bozieni” ca fiind vădit ilegal.

La 28.03.2011 de către directorul general Șterbeț Nicolae a fost emis Ordinul nr. 09 despre recunoașterea nulă a accidentului de muncă în privința lui Dîru Natalia din 09.09.1988, potrivit căruia în baza concluziei comisiei formate în temeiul Ordinului nr.05 din 16.02.2011, care a verificat legalitatea întocmirii actului din 09.09.1988 și a concluzionat, că este întocmit cu grave derogări de la legislația în vigoare și, în temeiul art.art.220 și 226 al Cod civil, a ordonat a recunoaște nul actul accidentului de muncă din 09.09.1988 în privința lui Dîru Natalia care a avut loc la 31.01.1984, angajată a sovhozului „Bozieni” ca fiind vădit ilegal.

Potrivit art.169 Cod civil, normele cu privire la conducere, administrare și reprezentare a societății pe acțiuni sunt stabilite prin lege și actul de constituire. Potrivit art.7 alin.(1) al Legii privind societățile pe acțiuni nr.1134 din 02.04.1997, organele de conducere ale societății pe acțiuni sunt: a) adunarea generală a acționarilor; b) consiliul societății; c) organul executiv; d) comisia de cenzori, iar potrivit alin. (3) structura, atribuțiile, modul de constituire și de funcționare a organelor de conducere ale societății sunt stabilite de prezenta lege, de alte acte legislative, de statutul și de regulamentele societății.

Potrivit art.32 alin.(1) al Legii privind societățile pe acțiuni nr.1134 din 02.04.1997, documente de constituire ale societății sunt contractul de societate (declarația de constituire a societății) și statutul societății

Potrivit art.69 alin.(1) al Legii privind societățile pe acțiuni nr.1134 din 02.04.1997, de competența organului executiv țin toate chestiunile de conducere a activității curente a societății, cu excepția chestiunilor ce țin de competența adunării generale a acționarilor sau ale consiliului societății, iar potrivit alin.(4), organul executiv al societății poate fi colegial (comitet de conducere, direcție) sau unipersonal (director general, director).

Astfel, vizavi de argumentul invocat de acuzare cu privire la faptul că instanța de fond nu a dat apreciere justă probelor administrate de partea acuzării care se referă la învinuirea adusă lui Șterbeț Nicolae în comiterea infracțiunii prevăzute de art.335 alin.(1) Cod penal, Colegiul penal a reținut că, aceste afirmații au fost combătute de către prima instanță și anume prin faptul că în rechizitoriu

acuzarea nu a indicat prin care anume acțiuni sau inacțiuni, folosind situația de serviciu, Șterbeț Nicolae, în calitate de administrator al SA „Vitis Hîncești”, a folosit situația de serviciu în interes personal, fiind cointeresat în declararea nulă a actului despre accidentul de muncă din 09.09.1988 suferit de angajata Dîru Natalia, a cauzat daune drepturilor și intereselor ocrotite de lege ale persoanelor fizice.

Or, mai mult, potrivit Ordinului nr.5 despre formarea comisiei pentru verificarea legalității actului despre accidentul de muncă din 09.09.1988 în privința dnei Dîru Natalia, fostă lucrătoare a sovhozului „Bozieni”, s-a ordonat de format o comisie în următoarea componență: Robu Tudor, șeful secției de prelucrare - președinte; Mititelu Oleg, șeful secției de îmbuteliere - secretar; Pendus Dumitru, inginer electrician/răspunzător al TS - membru; Daud Ștefan, șeful secției vânzări/jurist - membru; Jelic Tamara, specialist serviciul personal - membru.

Ulterior, la 28.03.2011 a fost întocmit procesul verbal potrivit căruia comisia formată prin ordinul nr.5 din 16.02.2011 a concluzionat, că actul din 09.09.1988, întocmit în privința lui Dîru Natalia, a fost întocmit cu derogări de la legislația în vigoare și deci, solicită administrației SA „Vitis Hîncești” de a emite ordin despre anularea actului de muncă în privința lui Dîru N., care a avut loc la 31.01.1984, angajată a sovhozului fabrica „Bozieni” ca fiind vădit ilegal.

La aceeași dată, directorul general Nicolae Șterbeț a emis Ordinul nr.09 despre recunoașterea nulă a accidentului de muncă în privința lui Dîru Natalia din 09.09.1988, iar potrivit răspunsului nr.118/1 din 14.02.2011, la demersul Directorului general SA „Vitis Hîncești” Șterbeț Nicolae nr.06 din 02.02.2011, Inspekția Muncii a concluzionat că având în vedere cerințele Regulamentului privind cercetarea și evidența accidentelor de muncă, aprobat prin Hotărârea Prezidiului Comitetului Central al Sindicatelor Unionale nr.11-6 din 13.07.1982, obiectiile care au fost constatate pe marginea Procesului-verbal întocmit la 09.09.1988 privind accidentul de muncă suferit la data de 31.01.1984 de către Dîru Natalia și din materialele puse la dispoziție, Inspekția Muncii pune la îndoială producerea accidentului la 31.01.1984, de asemenea consideră, că cercetarea accidentului a avut loc cu derogări de la prevederile Regulamentului menționat.

Dat fiind faptul, că infracțiunea de abuz de serviciu este o infracțiune materială, pentru consumarea ei este obligatorie survenirea, la speță, a daunelor drepturilor și intereselor ocrotite de lege ale persoanelor fizice, ceea ce de către acuzare nu a fost demonstrat.

Prin urmare, Colegiul penal nu a reținut ca plauzibil argumentul invocat de acuzare cu privire la faptul că vinovăția lui Șterbeț Nicolae la comiterea infracțiunii imputate a fost demonstrată atât la faza urmăririi penale cât și în cadrul cercetării judecătorești, or, instanța de judecată făcând trimitere la declarațiile martorilor audiați pe cauza dată, cât și a inculpatului, la probele materiale anexate la dosar, se demonstrează nevinovăția acestuia și constatarea faptului că fapta nu întrunește elementele infracțiunii incriminate lui Șterbeț Nicolae și anume infracțiunea prevăzută de art.335 alin.(1) Cod penal.

Instanța de apel nu reține argumentul invocat de partea vătămată cu privire la faptul că instanța nu s-a expus asupra legalității emiterii ordinului nr.9, cât și nu s-a luat în vedere acțiunea civilă a părții vătămate Dîru Natalia, or, la caz prima instanță a examinat cauza multilateral, cu elucidarea tuturor probelor acumulate cu

respectarea prevederilor art.101 Cod de procedură penală, din punct de vedere al pertinentei, concludentei, utilității și veridicității, iar toate probele în ansamblu - din punct de vedere al coroborării lor.

Mai mult, la caz nu sunt reținute nici alegațiile invocate de către partea vătămată Dîru Natalia cu privire la faptul că din dosar lipsesc o parte din acte, deoarece la plângerea depusă la Procuratura Hîncești pe cauza dată lipsește copia procesului-verbal întocmit de Comisia de examinare a accidentului de muncă din 2011 și lipsește răspunsul Inspecției Muncii din 2011 referitor la faptul că au examinat actul accidentului de muncă a părții vătămate Dîru Natalia și că chipurile acest Act a fost întocmit contrar legii, dar de fapt ei nici nu au examinat Actul în cauză, or, aceste argumente vin în contradicție cu materialele anexate la cauză, și anume la cauză este anexat răspunsul Inspecției Muncii din 14.02.2011, cât și prin declarațiile inculpatului și a martorilor pe cauza penală dată.

Totodată, Colegiul penal a respins alegațiile invocate de partea vătămată cu privire la faptul că în sentință s-a atras atenția mai mult la actul de constatare a accidentului de muncă, de fapt instanța urma să se refere la emiterea ilegală a Ordinului nr.9 din 28.03.2011, pentru a fi pus ca temei la baza emiterii sentinței date, or, în speță, în viziunea Colegiului, nu au fost prezentate probe pertinente, concludente, utile și veridice care ar fi dovedit vinovăția inculpatului în comiterea infracțiunii incriminate, ultima fiind bazată în exclusivitate pe presupuneri care nu pot sta la baza emiterii unei sentințe de condamnare, iar toate dubiile neînlăturate în condițiile legii urmează a fi interpretate în favoarea bănuțului, învinutului, inculpatului.

5. Procurorul, în temeiul art.427 alin.(1) pct.6) Cod de procedură penală, a contestat cu recurs ordinar hotărârile adoptate, solicitând casarea acestora, cu dispunerea rejudecării cauzei în aceeași instanță de apel, în alt complet de judecată.

În motivarea recursului a invocat că:

- decizia recurată este neîntemeiată, deoarece instanța de apel nu s-a pronunțat în mod argumentat asupra dezacordului cu motivele apelurilor declarate și în special asupra faptului de ce respinge probele la care au făcut referire autorii;

- la calificarea juridică a acțiunilor inculpatului prin prisma art.335 alin.(1) Cod penal, organul de urmărire penală just a stabilit că, Șterbeț Nicolae a încălcat intenționat limitele competenței sale de serviciu, or, conform pct.14 a Regulamentului privind modul de cercetare a accidentelor de muncă, aprobat prin HG nr.1361 din 22.12.2005, rezultă că, accidentele grave și mortale produse la locul de muncă, sunt cercetate de autoritățile competente în domeniul siguranței ocupaționale, și nu de comisia angajatorului, ceea ce denotă că norma legală enunțată nu-i permiteau inculpatului emiterea ordinului nr.05 despre formarea comisiei pentru verificarea legalității actului privind accidentul de muncă suferit de Dîru Natalia, or, prin această activitate abuzivă a inculpatului s-a adus atingere drepturilor și intereselor părții vătămate;

- instanța de apel a omis să se expună asupra faptului că, la materialele cauzei au fost anexate un șir de hotărâri civile, devenite definitive și irevocabile, potrivit cărora Actul de constatare a accidentului de muncă a stat la baza pretențiilor părții vătămate și prin care a fost admisă acțiunea civilă.

5.1. Partea vătămată, a depus recurs ordinar prin care a solicitat casarea

deciziei, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărâri prin care Șterbeț Nicolae să fie recunoscut vinovat și condamnat în baza art.335 alin.(1) Cod penal, cu admiterea acțiunii civile și încasarea din contul acestuia prejudiciu material în sumă de 1 800 000 lei și prejudiciu moral în sumă de 5 000 000 lei.

La baza motivării recursului, partea vătămată a invocat că:

- instanțele de judecată nu au constatat circumstanțele cauzei care confirmă vinovăția inculpatului, acțiunile cărora au legătură cauzală cu starea de sănătate în care se află la moment, deoarece prin anularea actului de constatare a accidentului de muncă, a decăzut posibilitatea de a face operație la ochi din lipsa mijloacelor financiare, care urmau a fi încasate din contul SA "Vitis-Hîncești";

- completul de judecată la examinarea cauzei în instanța de apel a fost compus contrar prevederilor art.art.30, 31 și 33 alin.(2) pct.6) Cod de procedură penală, deoarece judecătorul Maria Negru a examinat anterior, la 10.09.2010, în ordine civilă, cererea de chemare în judecată, obiectul căreia a fost încasarea prejudiciului material cauzat prin vătămarea integrității corporale în urma accidentului de muncă de la SA „Vitis Hîncești”, iar faptul dat pune la îndoială imparțialitatea judecătorului menționat.

6. Prin decizia Colegiului penal lărgit al Curții Supreme de Justiție din 13 noiembrie 2018, au fost admise recursurile, casată decizia și dispusă rejudecarea cauzei de către aceeași instanță de apel în alt complet de judecată.

În motivarea soluției sale, instanța de recurs a indicat că, respingând apelurile instanța de apel nu a oferit careva motivare care ar sta la baza concluziei sale și nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apeluri, cu toate că este obligată să o facă, iar ne pronunțarea asupra acestora echivalează cu nerezolvarea fondului apelului.

Prin urmare, a concluzionat că, acuzarea nu a prezentat probe ce ar dovedi vinovăția lui Șterbeț Nicolae de comiterea infracțiunii prevăzute de art.335 alin.(1) Cod penal este prematură, deoarece organul de urmărire penală și procurorul folosindu-se de drepturile sale procedurale, la materialele cauzei au prezentat un șir de acte care au fost omise și rămase fără apreciere de către instanță.

Șterbeț Nicolae este învinuit de faptul că, deținând funcția de administrator al SA „Vitis Hîncești” și folosind situația de serviciu în interes personal, a emis ordinul nr. 09 din 28.03.2011, prin care a recunoscut nul actul emis de o autoritate publică, privind cercetarea accidentului de muncă din 09.09.1988, suferit de Dîru Natalia, care a avut loc la 31.01.1984, ca fiind vădit ilegal, prin ce a cauzat daune drepturilor și intereselor ocrotite de lege ale persoanelor fizice.

Reieșind din materialele cauzei a fost reținut că, Actul din 09.09.1988 privind accidentul de muncă suferit la 31.01.1984, conform Hotărârii Prezidiului Comitetului Central al Sindicatelor Unionale nr.11-6 din 13.07.1982, a fost întocmit de către o comisie formată din trei membri și anume: șeful secției, inginerul pentru tehnica Securității și inspectorul pentru protecția muncii, confirmat de către Șterbeț Nicolae prin semnătură și ștampilă, care la acel moment era președintele Întreprinderii Cooperatiste Inter gospodărești, fapt confirmat prin ordinul nr. 84-K, din 15.06.1988, emis de Asociația agroindustrială raională.

După o perioadă de douăzeci și doi de ani, activând administrator al SA „Vitis Hîncești” conform Extrasului din Registrul de stat al persoanelor juridice

nr.102, din 23.02.2010 la 16.02.2011, Șterbeț Nicolae a emis ordinul nr.5, prin care a format comisia pentru verificarea legalității actului despre accidentul de muncă din 09.09.1988, ca ulterior, în baza concluziei comisiei să emită un alt ordin - nr.09 din 28.03.2011, prin care a recunoscut ca fiind nul actul supus verificării, deoarece este întocmit cu grave derogări de la legislația în vigoare.

Astfel, făcând trimitere la cele relatate, Colegiul a reținut că la judecarea cauzei, instanța de apel nu a supus cercetării faptul dacă Actul din 1988, care fără a fi contestat, putea fi anulat de către același conducător, adică Șterbeț Nicolae, după o perioadă de douăzeci și doi de ani. Totodată, nu s-a expus asupra procesului-verbal din 28.03.2011, potrivit căruia Actul (09.09.1988) a fost întocmit cu derogări de la legislația în vigoare, însă din textul acestuia reiese că comisia nu indică careva norme legale sau speciale care au fost încălcate.

Mai mult, Colegiul penal lărgit a considerat nemotivată opinia instanței și asupra legalității emiterii ordinului nr.09 din 28.03.2011, având la bază doar concluzia procesului-verbal, a informației Inspectoratului General de Stat al Muncii sau simpla explicație a inculpatului, precum că partea vătămată periodic se adresa cu cereri prin care solicita încasarea unor sume de bani rezultate din hotărârile judecătorești în ordine civilă.

De asemenea, instanța de apel nu s-a expus asupra existenței la materialele cauzei a hotărârilor judecătorești definitive și irevocabile potrivit cărora Actul de constatare a accidentului de muncă din 09.09.1988 a stat la baza temeiniciei pretențiilor Dîru Natalia în cauzele respective, or, faptele stabilite printr-o hotărâre judecătorească irevocabilă într-o pricină civilă soluționată anterior în instanța de drept comun sau în instanța specializată sunt obligatorii pentru instanța care judecă pricina și nu se cer a fi dovedite din nou și nici nu pot fi contestate la judecarea unei alte pricini la care participă aceleași persoane.

Concomitent, Colegiul penal menționează că, autoritatea de lucru judecat este puterea sau forța acordată de lege hotărârii judecătorești definitive de a fi executată. Hotărârea definitivă investită de lege cu autoritatea de lucru judecat are un efect pozitiv și un efect negativ. Efectul pozitiv al lucrului judecat constă în aceea că dă naștere aceluși drept subiectiv, pe baza căruia organele competente trec la executarea dispozițiilor cuprinse în hotărâre. Această eficiență executivă a hotărârii definitive conferă persoanelor în favoarea cărora au fost pronunțate dispozițiile hotărârilor legale pentru executarea dispozițiilor respective. Efectul negativ al lucrului judecat constă în împiedicarea pe care o produce cu privire la desfășurarea unui nou proces penal între aceleași persoane.

Prin urmare, instanța de recurs a considerat că, abordarea instanței de apel privind cercetarea superficială a probelor administrate la dosar și menținerea sentinței de achitare, este lipsită de argumentare, or, infracțiunea prevăzută la art.335 Cod penal, de comiterea căreia este învinuit Șterbeț Nicolae, este o infracțiune materială și se consideră consumată din momentul producerii daunelor în proporții considerabile intereselor publice sau drepturilor și intereselor ocrotite de lege ale persoanelor fizice sau juridice, iar caracterul considerabil al daunelor cauzate se stabilește luându-se în considerație gradul lezării drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

Obiectul juridic special al infracțiunii îl formează relațiile sociale cu privire

la buna desfășurare a activității de serviciu în sectorul privat, care presupune îndeplinirea obligațiilor de serviciu în mod corect, fără abuzuri, cu respectarea intereselor publice, precum și a drepturilor și intereselor ocrotite de lege ale persoanelor fizice și ale celor juridice și prin urmare, pentru adoptarea unei sentințe de achitare este necesară descrierea circumstanțelor cauzei și enunțarea temeiurilor pentru achitarea inculpatului, cu indicarea motivelor pentru care instanța respinge probele aduse în sprijinul acuzării și ca rezultat, să ofere o concluzie bine-motivată precum că partea învinuită și-a îndeplinit obligațiile de serviciu corespunzător, fără abuzuri, respectând drepturile și interesele prevăzute de lege.

În consecință, instanța de recurs a relevat că, circumstanțele descrise servesc drept temei de casare a deciziei recurată, deoarece neexpunerea asupra acestora, care rezultă în mare parte din învinuirea înaintată, duce la adoptarea unei hotărâri nemotivate și astfel, se dispune rejudecarea cauzei de către instanța de apel, pentru examinarea amănunțită a actului de învinuire și a probelor administrate în prezenta cauză penală în prezența părților.

În aceeași ordine de idei a mai remarcat că, în caz de admitere a apelurilor și dispunerea rejudecării cauzei, decizia instanței trebuie să cuprindă analiza probelor pe care s-a bazat instanța pronunțând hotărârea, să indice din ce motive ele sunt considerate insuficiente pentru confirmarea concluziilor instanțelor judecătorești, care cerințe ale legii au fost încălcate de către instanța de fond, precum și măsurile care urmează să le întreprindă la o nouă judecare, iar decizia în partea descriptivă trebuie să corespundă tuturor prevederilor art.394 Cod de procedură penală.

7. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 21 mai 2019, au fost respinse apelurile declarate, ca nefondate, cu menținerea sentinței fără modificări.

În motivarea soluției sale, instanța de apel a menționat că, învinuirea adusă inculpatului este una abstractă, iar organul de urmărire penală a încălcat principiile generale care au menirea de a asigura dreptul la un proces echitabil în sensul art.6 par.1 din Convenția Europeană pentru Apărarea Drepturilor Omului și a libertății fundamentale.

Totodată, instanța de apel a constatat că, prin actul de învinuire lui Șterbeț Mihail i se incriminează „cauzarea daunelor drepturilor și intereselor ocrotite de lege ale persoanelor fizice”.

Așa dar, infracțiunea incriminată este o infracțiune materială, fiind consumată din momentul producerii daunelor în proporții considerabile. Altfel, partea acuzării nu a putut specifica care sunt acele daune cauzate, în ce constau acestea, mărimea acestora și cărei anume persoane i-au fost cauzate, din aceste considerente instanța de apel a conchis că învinuirea înaintată inculpatului este neclară, iar fapta reținută nu corespunde materialelor din dosar.

Instanța de apel a statuat că, prima instanță justificat a atras concluzia că fapta incriminată lui Șterbeț Nicolae nu întrunește elementele infracțiunii, deoarece de către acuzare nu au fost prezentate probe ce ar dovedi că inculpatul a comis infracțiunea prevăzută de art.335 alin.(1) Cod penal.

Potrivit Extrasului din Registrul de stat al persoanelor juridice nr.102 din 13.02.2010, administratorul SA „Vitis Hîncești” este indicat Șterbeț Nicole.

La 28.03.2011 a fost întocmit procesul verbal potrivit căruia comisia formată

prin ordinul nr.5 din 16.02.2011 a concluzionat, că actul din 09.09.1988, întocmit în privința lui Dîru Natalia, a fost întocmit cu derogări de la legislația în vigoare și deci, solicită administrației SA „Vitis Hîncești” de a emite ordin despre anularea actului de muncă în privința lui Dîru Natalia, care a avut loc la 31.01.1984, angajată a sovhozului fabrica „Bozieni” ca fiind vădit ilegal.

Șterbeț Nicolae, fiind reprezentantul administrației nu putea să nu se supună ordinului dat de către comisie, or, în caz contrar purta răspundere față de societatea comercială.

La 28.03.2011 de către directorul general Șterbeț Nicolae a fost emis Ordinul nr.09 despre recunoașterea nulă a actului privind accidentul de muncă în privința lui Dîru Natalia din 09.09.1988, potrivit căruia în baza concluziei comisiei formate în temeiul Ordinului nr.05 din 16.02.2011, care a verificat legalitatea întocmirii actului din 09.09.1988 și a concluzionat, că este întocmit cu grave derogări de la legislația în vigoare și, în temeiul art.art.220 și 226 al Codului civil, a ordonat a recunoaște nul actul accidentului de muncă din 09.09.1988 în privința lui Dîru Natalia care a avut loc la 31.01.1984, angajată a sovhozului „Bozieni”, ca fiind vădit ilegal.

Potrivit art.169 Cod civil, normele cu privire la conducere, administrare și reprezentare a societății pe acțiuni sunt stabilite prin lege și actul de constituire.

Potrivit art.7 alin.(1) al Legii privind societățile pe acțiuni nr.1134 din 02.04.1997, organele de conducere ale societății pe acțiuni sunt: a) adunarea generală a acționarilor; b) consiliul societății; c) organul executiv; d) comisia de cenzori, iar potrivit alin.(3) structura, atribuțiile, modul de constituire și de funcționare a organelor de conducere ale societății sunt stabilite de prezenta lege, de alte acte legislative, de statutul și de regulamentele societății.

Potrivit art.32 alin.(1) al Legii privind societățile pe acțiuni nr.1134 din 02.04.1997, documente de constituire ale societății sunt contractul de societate (declarația de constituire a societății) și statutul societății.

Potrivit art.69 alin.(1) al Legii privind societățile pe acțiuni nr.1134 din 02.04.1997, de competența organului executiv țin toate chestiunile de conducere a activității curente a societății, cu excepția chestiunilor ce țin de competența adunării generale a acționarilor sau ale consiliului societății, iar potrivit alin. (4), organul executiv al societății poate fi colegială (comitet de conducere, direcție) sau unipersonal (director general, director).

Subsidiar instanța de apel nu a reținut argumentul invocat de partea vătămată cu privire la faptul că instanța nu s-a expus asupra legalității emiterii ordinului nr. 9, cât și nu s-a luat în vedere acțiunea civilă a părții vătămate Dîru Natalia, ori la caz prima instanță a examinat cauza multilateral, cu elucidarea tuturor probelor acumulate cu respectarea prevederilor art.101 Cod procedură penală, din punct de vedere al pertinentei, concludentei, utilității și veridicității, iar toate probele în ansamblu - din punct de vedere al coroborării lor.

Cu referire la prezența la materialele cauzei a hotărârilor judecătorești privind cererea de chemare în judecată a Dîru Natalia împotriva SA „Vitis Hîncești” cu privire la încasarea prejudiciului material cauzat prin vătămarea integrității corporale în urma accidentului de muncă, instanța de apel a ținut să menționeze că din materialele cauzei se constată că litigiul este în derulare, or nu

este anexată nici o decizie definitivă și irevocabilă.

A remarcat faptul că presupunerile și concluziile neargumentate ale părții vătămate nu pot sta la baza învinuirii și nu pot constitui ca probe în vederea demonstrării acușării, or, acușările aduse trebuie să fie fundamentate pe un suport probatoriu ce confirmă vinovăția făptuitorului înafara oricărui dubiu rezonabil.

Dimpotrivă, ansamblul probelor, analizate și apreciate prin prisma prevederilor art.101 Cod de procedură penală, coroborează cu declarațiile inculpatului și nu confirmă, că acesta a săvârșit infracțiunea de abuz de serviciu.

Astfel, în conformitate cu art.101 Cod de procedură penală, fiecare probă urmează să fie apreciată din punct de vedere al pertinentei, concludentei, utilității și veridicității ei, iar toate probele în ansamblu - din punct de vedere al coroborării lor. Reprezentantul organului de urmărire penală sau judecătorul apreciază probele conform propriei convingeri, formate în urma examinării lor în ansamblu, sub toate aspectele și în mod obiectiv, călăuzindu-se de lege. Nici o probă nu are o valoare dinainte stabilită pentru organul de urmărire penală sau instanța de judecată.

8. Procurorul, în temeiul pct.6) alin.(1) art.427 Cod de procedură penală, a contestat cu recurs decizia din 21.05.2019, solicitând casarea acesteia cu dispunerea rejudecării cauzei de către aceeași instanță de apel în alt complet de judecată.

În motivarea apelului, procurorul a invocat că:

- decizia instanței de apel prin care a fost menținută sentința judecătorească Hîncești sediul Central, din 09.02.2018, privind achitarea inculpatului Șterbeț Nicolae, este neîntemeiată și pasibilă casării, deoarece instanța de apel nu s-a pronunțat în mod argumentat asupra dezacordului cu motivele apelului declarat atât de către procuror cât și asupra apelului părții vătămate și în special asupra faptului de ce respinge probele la care au făcut trimitere autorii apelului, ceea ce denotă că instanța de apel nu a depus efortul necesar pentru a lăsa nici un aspect al complexului faptic nestabil, mergând pe ideea preconcepută a primei instanțe, privind nevinovăției inculpatului;

- instanța de apel, nu a luat măsurile necesare pentru ca probele concludente și utile, prezentate de partea acușării să fie cercetate și apreciate la justa lor valoare, astfel că toate elementele de fapt să aibă o relevanță juridică, iar prin această inactivitate instanța de apel a invocat o stare de incertitudine și neclaritate cu privire la soluția adoptată, or cum se explică faptul că probele acușării au fost trecute doar în revistă prin enumerarea și indicarea lor, iar criticile invocate de către instanța de apel se axează în exclusivitate doar unele argumente preluate selectiv din soluția adoptată de către instanța de fond;

- la calificarea juridică a acțiunilor inculpatului prin prisma art.335 alin.(1) Cod penal, organul de urmărire penală just a stabilit că, inculpatul Șterbeț Nicolae gestionând o organizație comercială, folosind situația de serviciu în interes personal, a comis o imixtiune a drepturilor și intereselor ocrotite de lege, acțiuni care au fost materializate prin emiterea ordinului nr.05 și 09 și ulterior prin recunoașterea nulă a actului emis de o autoritate publică, privind cercetarea accidentului de muncă din 09.09.1988, suferit de Dîru Natalia la 31.01.1984;

- făptuitorul, a încălcat intenționat limitele competenței sale de serviciu, or conform pct.14 Regulamentului privind modul de cercetare a accidentelor de

muncă, aprobat prin HG nr.1361 din 22 decembrie 2005, rezultă că, accidentele grave și mortale produse la locul de muncă, sunt cercetate de autoritățile competente în domeniul siguranței ocupaționale, și nicidecum nu de comisia angajatorului, ceea ce denotă că norma legală enunțată supra nu-i permiteau inculpatului emiterea ordinului nr.05 despre formarea comisiei pentru verificarea legalității și privind accidentul de muncă suferit de Dîru Natalia, or prin această activitate abuzivă a inculpatului s-a adus atingere drepturilor și intereselor părții vătămate;

- în baza concluziei comisiei de verificare a cauzelor accidentului de muncă, la data de 28 martie 2011, inculpatul a emis ordinul nr.09, prin care a fost recunoscut nul actul privind cercetarea accidentului de muncă din 09.09.1988, ca fiind vădit ilegal, circumstanțe ce denotă că - organul de urmărire penală a expus suficient de clar în actul de învinuire, prin care acțiuni ale lui Șterbeț Nicolae, în calitate de administrator al SA „Vitis Hîncești”, au fost cauzate daune drepturilor și intereselor ocrotite de lege ale angajatei Dîru Natalia, specificând la conduita infracțională a inculpatului, care a lezat cumulativ drepturile și libertățile fundamentale ale părții vătămate.

- instanța de apel la pronunțarea soluției de menținere a sentinței de achitare în privința inculpatului Șterbeț Nicolae a omis faptul că, prin hotărârile judecătorești, definitive și irevocabile, au fost deja dovedite circumstanțele, (care au constituit obiectul litigiului, și anume că la 31 ianuarie 1984, Dîru Natalia, fiind angajată în calitate de muncitoare la fabrica de vinuri „Bozieni”, actualmente ca succesor în drepturi SA „Vitis Hîncești” din vina angajatorului, a suferit un accident de muncă, fapt care a fost constatat și consemnat prin Actul de constatare a accidentului de muncă din 09 septembrie 1988.

- referitor la argumentul că, în rechizitoriu cu desăvârșire lipsește indicarea în ce constă pentru Șterbeț Nicolae interesul personal, dar și cointeresarea acestuia în declararea nulă a actului despre accidentul de muncă din 09.09.1988, acuzarea a remarcat că, în configurația interesului personal intră interesele nepatrimoniale, care rezultă din necesitățile și intențiile personale ale făptașului, care presupune la rândul său năzuința ultimului se elibera de anumite cheltuieli materiale, elemente care se regăsesc în învinuirea imputată inculpatului, or nemijlocit Șterbeț Nicolae fiind audiat pe marginea învinuirii imputate, a indicat instanței de apel precum, a recunoscut nul actul privind cercetarea accidentului de muncă pe motiv, că partea vătămată formulând pretenții de ordin material și moral față de SA „Vitis Hîncești” periodic majora cuantumul acestora;

- consecința faptei de abuz de serviciu supus examinării în speță, manifestată prin cauzarea de daune în proporții considerabile drepturilor și intereselor ocrotite de lege ale persoanei fizice, a fost una de natură gravă. De către organul de urmărire penală a fost arătat prejudiciul cauzat părții vătămate Dîru Natalia, prin acțiunile inculpatului Șterbeț Nicolae, acesta prejudiciu având o conotație atât nepatrimonială cât și patrimonială, evaluată la 5.800.000 lei;

- instanța de apel, la adoptarea deciziei, a repetat eroarea de drept admisă de către instanța de fond și nu a dat apreciere justă portului probatoriu prezentat de către acuzare, astfel încât concluzia instanței de apel este acceptabilă, deoarece probele acuzării au fost supuse unei minuțioase cercetări în ambele instanțe,

făcându-se referire la declarațiile detaliate ale participanților la proces, iar în astfel de condiții, instanței de apel, îi rămânea doar să aprecieze aceste probe, din punct de vedere al pertinentei, concludenței, utilității și veridicității, iar toate probele în ansamblu din punct de vedere al coroborării lor.

8.1. Partea vătămată, în temeiul pct.6) alin.(1) art.427 Cod de procedură penală, a contestat cu recurs sentința și decizia din 21.05.2019, solicitând casarea acesteia cu dispunerea rejudecării cauzei de către aceeași instanță de apel în alt complet de judecată.

În motivarea apelului, procurorul a invocat că:

- în motivarea sentinței este indicat că, ” Dat fiind faptul că, infracțiunea de abuz de serviciu este o infracțiune materială pentru consumarea ei este obligatorie survenirea, la speță, a daunelor drepturilor și intereselor ocrotite de lege ale persoanelor fizice” aceasta consideră că fapta comisă de Șterbeț Nicolae nu a cauzat nici un prejudiciu părții vătămate lucru inadmisibil, legătura causală dintre acțiunile inculpatului și efectul care asupra ei, fiind vizibil;

- prin ordinul nr.9 a fost anulat actul de constatare a accidentului de muncă, partea vătămată a pierdut dosarul de muncă la instanța de apel, prin care trebuia să fie încasat în beneficiul acesteia, suma de 75 mii euro, care au fost ceruți cu anticipație pentru efectuarea operației, și care aveau la baza actul de constatare a accidentului de muncă, care prin Ordinul nr.9 din 28.03.2011 a fost anulat;

- în cazul în care nu era emis ordinal nr.9 partea vătămată avea o cerere întemeiată din toate punctele de vedere, cât și din cel probatoriu, și urma să primească câștig de cauză. În rezultat să primească acel ajutorul necesar, și să execute o singură operație, iar la momentul dat, o singură operație nu este de ajuns pentru situația deplorabilă în care este sănătatea acesteia;

- instanța de apel a făcut referire la prevederile art.96 alin.(1) pct.1) ” Faptele referitoare la existența elementelor infracțiunii, precum și cauzele care înlătură caracterul penal al faptei,, în sensul ne argumentării și neaprobării poziției apelantului;

- la 28.03.2011, când de către inculpatul Șterbeț Nicolae au fost îndeplinite acțiunile prejudiciabile, nu era nici un organ legal în componenta oricărei societăți pe acțiuni, care ar avea atribuții de genul dat, până în prezent în componența societăților pe acțiuni nici nu există un așa organ. Mai mult de atât, nici un organ însăși din cele existente la acel moment, nu avea împuternicirea de a anula un act referitor la constatarea comiterii unui accident de muncă;

- organul executiv, în persoana administratorului Șterbeț Nicolae, era unul practic, pur reprezentativ, având în baza prevederilor art.69 alin.(1) al Legii cu privire la societățile pe acțiuni, nr.1134 din 02.04.1997 în vigoare la data de 28.03.2011, atribuții ce țin ” Doar de competența organului executiv țin toate chestiunile de conducere a activității curente a societății, cu excepția chestiunilor ce țin de competența adunării generale a acționarilor sau ale consiliului societății.,, dar nici de cum de constituire unor noi organe;

- legislația actuală la momentul producerii acțiunilor prejudiciabile, nu conferă nici o atribuție organului executiv a societății pe acțiuni, în numele administratorului Șterbeț Nicolae pentru înființarea unui nou organ în componența societății pe acțiuni, în baza unor principii inexplicabile, și conferirea acestuia unor

atribuții, care nici Știrbeț Nicolae nu le avea, nici un oricare alt organ al SA "Vitis Hîncești" în rezultat inculpatul a constituit un organ nerecunoscut de nimeni, și ia conferit atribuții pe care singur nu le avea;

- conform punctului 14 al Regulamentului privind cercetare a accidentelor de muncă, aprobat prin HG nr.1361 din 22.12.2005 "Accidentele grave și mortale produse la locul de muncă sînt cercetate de Inspectoratul de Stat al Muncii, iar cele cu incapacitate temporară de muncă de comisia angajatorului. In cazul în care angajatorul nu are posibilitatea de a constitui o comisie de cercetare a evenimentului, acesta va fi cei Inspectoratul de Stat al Muncii". Ceea ce înseamnă că inculpatul era incompetent de a efectua aceste acțiuni și a făcut abuz de serviciu. Și în pofida faptului de apel a făcut referire la prevederile date, în conținutul aceste, ea poziția nevinovăției și adoptă totuși o decizie de menținere a sentinței ceea ce o consider drept prezența temeiurilor din cadrul alin.(1) al art.414 Cod de procedură penală, fapt ce permite casarea decizii și sentințe.

8.2. Avocatul Cazacu Dumitru în numele părții vătămate, în temeiul pct.8) alin.(1) art.427 Cod de procedură penală, a contestat cu recurs decizia din 21.05.2019, solicitând casarea acesteia cu emiterea unei hotărâri de condamnare a inculpatului în baza art.335 alin.(1) Cod penal și admiterii acțiunii civile.

În motivarea recursului declarat avocatul a preluat aceleași argumente invocate de către acuzatorul de stat și de partea vătămată în cererile de apel.

9. Judecând recursurile ordinare în baza actelor din dosar, Colegiul penal lărgit constată că acestea urmează a fi respinse ca inadmisibile, din următoarele considerente.

Potrivit art.434 Cod de procedură penală, judecând recursul declarat împotriva deciziei instanței de apel, Colegiul penal lărgit al Curții Supreme de Justiție verifică legalitatea hotărârii atacate pe baza materialelor din dosar și se pronunță asupra tuturor motivelor invocate în recurs de titularul acestuia.

În conformitate cu prevederile art.435 alin.(1) pct.1) Cod de procedură penală, judecând recursul, instanța este în drept să-l respingă, ca inadmisibil, cu menținerea hotărârii atacate, în cazul în care se constată că recursul nu este întemeiat legal (este nefondat). Recursul este nefondat atunci când hotărârea atacată este legală, întemeiată și motivată.

În urma lecturării recursurilor declarate de către procuror și partea vătămată, Colegiul penal constată că titularii acestora invocă același temei pentru recurs stipulat la pct.6) alin.(1) art.427 Cod de procedură penală, iar avocatul părții vătămate Cazacu Dumitru deși invocă temeiul prevăzut la pct.8) alin.(1) art.427 Cod de procedură penală, prea în exclusivitate argumentele recurenților indicați *supra*, potrivit cărora hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel, când s-au aplicat pedepse individualizate contrar prevederilor legale.

Analizând decizia instanței de apel prin prisma erorii de drept prevăzută de art.427 alin.(1) pct.6) Cod de procedură penală, Colegiul penal constată, că asemenea eroare nu se confirmă la examinarea recursului declarat, dat fiind faptul, că instanța de apel la examinarea cauzei a respectat prevederile art. art.414 alin.(1), 417 alin.(8) Cod de procedură penală, și în hotărârea adoptată s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apelul apărării, aceasta cuprinzând motivele pe care se întemeiază soluția pronunțată.

Astfel, potrivit prevederilor art.414 alin.(1) Cod de procedură penală, instanța de apel, judecând apelul, verifică legalitatea și temeinicia hotărârii atacate în baza probelor examinate de prima instanță, conform materialelor din cauza penală și în baza oricăror probe noi prezentate instanței de apel.

Conform prevederilor art.417 alin.(8) Cod de procedură penală, decizia instanței de apel trebuie să conțină temeiurile de fapt și de drept care au dus, după caz, la respingerea sau admiterea apelului, precum și motivele adoptării soluției.

Colegiul penal lărgit reține că, la examinarea cauzei, instanța de apel a verificat legalitatea și temeinicia hotărârii atacate în baza probelor examinate de prima instanță, conform materialelor din cauza penală, pe care le-a apreciat în conformitate cu prevederile art.101 Cod de procedură penală, a dat răspuns la toate argumentele invocate în apel și a motivat soluția pronunțată cu privire la nevinovăția inculpatului, așa cum este indicat în pct.7 al prezentei decizii.

Colegiul penal lărgit ține să menționeze că, motivarea hotărârii este un proces de analiză și sinteză a actelor și lucrărilor dosarului care nu presupune în mod necesar expunerea tuturor elementelor amănunțit, atât timp cât sunt valorificate toate aspectele relevante din punct de vedere probatoriu și sunt menționate componentele obligatorii ale unei motivări a hotărârii penale, așa cum s-a procedat în speță.

Cu referire la criticile invocate în recurs privind aprecierea probelor, Colegiul penal reține că acuzatorul de stat și partea vătămată fac o proprie evaluare a materialului probator, prezentând versiunea potrivit căreia probele administrate de către instanțele de fond confirmă vinovăția inculpatului Șterbeț Nicolae în săvârșirea infracțiunii prevăzute de art.335 alin.(1) Cod penal.

Colegiul penal lărgit ține să sublinieze că, aprecierea probelor este unul din cele mai importante momente ale procesului penal, deoarece întregul volum de muncă depus de către instanțele judecătorești, cât și de părțile în proces, se concentrează pe soluția ce va fi dată în urma acestei activități.

Aprecierea probelor după intima convingere a judecătorului trebuie să se bazeze pe prevederile legale, precum și pe examinarea tuturor probelor în ansamblu, sub toate aspectele, complet și obiectiv.

Legea stabilește că probele admisibile sunt apreciate după pertinența, concludența, veridicitatea și utilitatea acestora și toate probele în ansamblul lor sunt apreciate din punct de vedere al coroborării acestora.

Totodată, instanța de recurs reiterează, că motivele de reapreciere a probelor, nu se conțin în temeiurile prevăzute la alin.(1) art.427 Cod de procedură penală, și astfel nu pot constitui motiv de casare ca fiind ilegală a hotărârii contestate, deoarece instanța de recurs nu analizează conținutul mijloacelor de probă, nu dă o nouă apreciere materialului probator și nu stabilește o altă situație de fapt, decât cea constatată de instanțele de fond, aceasta fiind sarcina primordială a instanțelor respective.

Din aceste considerente, Colegiul penal lărgit nu examinează criticile referitoare la presupusa greșită reținere, pe baza probelor administrate în cauză, a anumitor elemente factice, ci verifică, prin raportare la situația de fapt stabilită de instanțele de fond, corectitudinea achitării inculpatului, astfel că reaprecierea probelor, în modul propus de către autorii recursurilor, nu se încadrează în

prevederile art.427 Cod de procedură penală, iar o altă opinie asupra probelor, care au fost puse la baza hotărârii primei instanțe, apoi verificate de instanța de apel, prin continuarea judecării cauzei în fond, nu poate servi temei pentru reexaminarea cauzei.

În acest sens Colegiul penal atestă că, la soluționarea cauzei instanța de apel a ținut cont de prevederile art.99-101, 414 Cod de procedură penală, a cercetat probele sub toate aspectele, verificându-le și apreciindu-le prin prisma pertinentei, concludenței, utilității și veridicității lor, iar în ansamblu din punct de vedere al coroborării lor, astfel întemeiat ajungând la concluzia privind achitarea inculpatului Șterbeț Nicolae, învinuit de săvârșirea infracțiunii prevăzute de art.335 alin.(1) Cod penal.

Contrar argumentelor acuzării prin care se invocă faptul că potrivit punctului 14 al Regulamentului privind cercetare a accidentelor de muncă, aprobat prin HG nr.1361 din 22.12.2005 ”Accidentele grave și mortale produse la locul de muncă sânt cercetate de Inspectoratul de Stat al Muncii. Colegiul penal notează că potrivit art.70 alin.(1) al Legii privind societatea pe acțiuni nr.1134 din 02.04.1997, Organul executiv al societății funcționează în baza legislației, statutului societății și regulamentul organului executiv al societății, iar potrivit alin.(2) Conducătorul organului executiv al societății este în drept, în limitele atribuțiilor sale, să acționeze în numele societății fără procură, inclusiv să efectueze tranzacții, să aprobe statele de personal, să emită **ordine** și dispoziții.

În ce privește argumentele părții vătămate că datorită emiterii de către inculpat a ordinul nr.9 prin care a fost anulat actul de constatarea accidentului de muncă, a fost pierdut dosarul civil în instanța de apel prin care trebuia să fie încasat în beneficiul său suma de 75 mii euro, astfel, inculpatul având un interes personal în acest sens. Colegiul penal subliniază că, în rechizitoriu nu se evidențiază în ce constă interesul personal al lui Șerbeț Nicolae, dar și scopul acestuia în declararea nulă a actului despre accidentul de muncă din 09.09.1988. De asemenea, lipsește prin care anume acțiuni Șerbeț Nicolae a depășit intenționat atribuțiile conferite prin lege.

Relevantă în acest sens este și jurisprudența în materie penală a Curții Europene. Recunoscând unanim importanța deosebită a predictibilității legii procesual penale sub aspectul informării persoanei trase la răspundere penală cu privire la învinuirea înaintată, prin prisma impactului asupra echității procedurilor și a dreptului la apărare, s-a statuat o jurisprudența europeană constantă și consistentă, dintre care se menționează Hotărârile CEDO.

În cauza Adrian Constantin vs România, prin Hotărârea din 12.04.2011, înalta Curte de la Strasbourg subliniază rolul fundamental pe care îl are rechizitoriul, că act de acuzare, reamintind faptul că „... paragraful 3 al articolului 6 din Convenție naște dreptul acuzatului de a fi informat oficial nu numai cu privire la învinuirile ce i se aduc, ci și cu privire la încadrarea juridică a faptelor sale. **Informarea precisă și completă reprezintă o condiție esențială pentru a se asigura echitatea procedurilor.**

Totodată, concluziile instanței de apel se însușesc de către instanța de recurs pe deplin și astfel nu se mai impune reluarea unei motivări repetate, fapt ce vine în corespundere cu jurisprudența CtEDO, care în pct.37 al hotărârii sale în cauza

Albert c. României din 16 februarie 2010, a statuat că, art.6 §1 din CțEDO, deși obligă instanțele să își motiveze deciziile, acest fapt nu poate fi înțeles ca impunând un răspuns detaliat pentru fiecare argument, cu toate acestea noțiunea de proces echitabil necesită ca o instanță internă, fie prin însușirea motivelor furnizate de o instanță inferioară, fie prin alt mod, să fi examinat chestiunile esențiale supuse atenției sale.

Din considerentele enunțate, pornind de la corectitudinea și plenitudinea constatărilor realizate de către instanța de apel privind achitarea inculpatului, luând în considerare motivarea amplă a deciziei instanței de apel în partea chestiunilor care au fost invocate în recursul ordinar, apreciind că temeiul pentru recurs invocat de recurenți, nu și-a găsit confirmare și nu au fost identificate alte temeiuri care, examinate din oficiu, să impună necesitatea casării hotărârii judecătorești atacate, Colegiul penal conchide că recursurile ordinare înaintate în cauză urmează a fi respinse, ca inadmisibile.

10. În conformitate cu art.art.434, 435 alin.(1) pct.1), Cod de procedură penală, Colegiul penal lărgit,

DECIDE :

Respinge, ca inadmisibile, recursurile ordinare declarate de către procurorul în Procuratura de circumscripție Chișinău, Scutelnic Cătălin, de către partea vătămată Dîru Natalia și de către avocatul acesteia, Cazacu Dumitru, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 21 mai 2019, în cauza penală în privința lui *Șterbeț Nicolae xxx*, cu menținerea hotărârii contestate.

Decizia este irevocabilă.

Decizia motivată pronunțată la 03 decembrie 2020.

Președinte

Timofti Vladimir

Judecători

Țurcan Anatolie

Boico Victor

Mardari Dumitru

Burduh Victor